

Predikan av Solveig Högberg - Fjortonde söndagen efter Trefaldighet 2023 - Enheten i Kristus

Vi lever i en tid som är väldigt individualistisk, där ”jag” står i centrum på många olika sätt.

Det synsättet smyger sig gärna in på alla områden i livet, dessvärre också i kyrkan.

Men den tidsandan och det sättet att se på sig själv och andra stämmer dåligt överens med det budskap vi har hört genom bibelberättelserna idag.

Vi blir uppmärksammade på att den världsvida kyrkan är en enda stor gemenskap; en samhörighet i Kristus. Därför är det viktigt att fokusera på det vi har tillsammans och inte på detaljer, små eller stora, som kan skilja oss åt.

Låt oss först se lite på den situation som är just när Jesus ber de ord vi har hört ifrån slutet på den så kallade översteprästliga förbönen.

Jesus är i princip färdig med det han ska utföra i sitt jordeliv och i sina möten med människor.

Det sista som har hänt innan det nya skeendet börjar är att Jesus har samlat lärjungarna och försöker tala med dem om vad som kommer att hända. Snart ska han inte vara med dem längre. Lärjungarna fattar inte riktigt, de protesterar och undrar men konstaterar så småningom att de nog ändå förstod vad han menade. Men Jesus är fortfarande skeptisk till deras hållning och övertygelse och säger till dem att snart så kommer de att fly åt alla håll för att rädda sig själva.

Så fortsätter han och talar då om sig själv och säger att även om ni överger mig så är jag inte övergiven för Fadern är med mig.

Men samtalet är inte slut med det han följer upp med ett dubbelt budskap till lärjungarna, ett som säkert kan verka nedslående för dem och ett som kan uppmuntra dem:

han säger att de ska inte bara fly utan de kommer också att få gå igenom ännu flera svårigheter.

MEN mitt i dessa bedrövliga framtidsutsikter som han skissar upp för lärjungarna säger han också ”Fatta mod, jag har besegrat världen”!

Från och med nu får de leva i denna dubbelhet:

Ja, livet kan vara svårt. Nej, de är inte ensamma och övergivna.

Det är något som vi också kan få ta till oss idag.

Jesus vet om att våra liv inte alltid är så enkla, vi möter svårigheter av olika slag, men vi möter dem inte ensamma eller övergivna, även om det ibland kan kännas så, han är med oss!

När vi läser fortsättningen i Johannes evangeliet ser vi att från och med nu framträder ett nytt förhållningssätt, från Jesu sida.

Hittills har Jesus talat till judarna och till lärjungarna om Gud, men nu vänder han sig direkt till Fadern, till Gud.

Nu är det inte längre tal till några om Gud, nu är det ett samtal direkt med honom.

Det är som om Jesus för Gud beskriver hur det kommer att bli för lärjungarna och hur han vill att det ska vara.

Trots att han vet vad som väntar honom är det lärjungarnas bästa, deras liv och framtid han i första hand tänker på och ber för.

Det är som han ger dem en verksamhetsplan eller livsguide.

Jag hoppas att du fattar och kommer ihåg att den bön Jesus bad inte enbart gällde de första lärjungarna.

Den gäller oss också.

Budskapet om Jesus har förts från generation till generation och det har skett trots förföljelser och hot av olika slag.

Genom människor som tillitsfullt har berättat om sin tro och vad Jesus gjort för dem har budskapet mött oss också.

Människor har berättat och Gud har verkat.

Men detta är inte bara något som har skett, fortsättning följer:

Människor berättar och Gud verkar, fortfarande.

Berättandet har inte tagit slut.

Vi har hört berättelsen och nu får vi berätta vidare. Nu är verksamhetsplanen eller livsguiden vår.

Målet för detta, säger Jesus, är att de, lärjungar, då och nu, ska bli ett med varandra i själ och hjärta.

Men varför är det så viktigt? Är inte din och min personliga relation till Jesus och Gud som är den viktigaste?

Så kan det kanske vara lätt att tänka, men här handlar det inte om att rangordna vad som kommer i första eller i andra hand.

I det här sammanhanget är inte vår relation till Gud målet. Den relationen är förutsättningen för att vi ska kunna vara på vägen mot målet.

Men vi kan inte heller nöja oss med att konstatera att nu är vi i mål, nu känner jag att jag är ett med andra medkristna.

Nej, det finns ett syfte med att vi nått målet, att vara ett med varandra ”precis som du, min Far, är i mig och jag i dig”, säger Jesus.

Målet är i sig ett vittnesbörd för att andra ska kunna tro på att Gud sändt Jesus till vår frälsning.

Målets syfte var att samhörigheten bland de kristna skulle kunna övertyga världen, alltså dem som inte tror, om att Jesus är den som Fadern har sändt.

Nu är lärjungarna, du och jag, bärare av budskapet. Med det följer ett alternativt sätt att leva som handlar om att leva i världen men inte av den.

Det är som om Jesus vill säga till lärjungarna att från och med nu hänger det på er om människor som hör budskapet ska räddas eller inte.

Det kan väl kännas som alldeles för tuffa ord, en alltför stor utmaning för oss.

Det blir alltför närgånget.

Ja, det är det också, om vi tror att vi ska klara det själva.

Innan Jesus ger lärjungarna den utmaningen så har han i sin bön bett till Gud:

”Gör dem heliga; -invidga- i sanningen, ditt ord är den helgande sanningen.

Liksom du gav mig ett uppdrag i världen, ger jag dem ett uppdrag i världen. Jag helgar mig för deras skull, för att de ska invigas i sanningen inför sitt uppdrag”.

Ordet ”helga” kan kanske vara svårt för oss att förstå den fulla innebörden av.

Men på grekiska betyder ordet att någon eller något sätts i Guds tjänst på ett exklusivt sätt.

Jesus är helgad-heliggjord och i det tillståndet vill han inviga oss också.

Jesus talar om att det är sanningen som heliggör.

Men han är också mån om att påminna oss om att det är en process, det är inget som sker från ena stunden till den andra. Jesus sa till Gud ”ditt ord är den helgande sanningen”. Det är något som vi växer i, vi kallar det helgelse eller heliggörelse.

I den här tillväxtprocessen så blir vi också satta i Guds tjänst.

Jesus menade inte att det ska vara något tungt eller kravfyllt, det ska vara en naturlig del i våra liv när vi fått del av Guds kärlek.

Men det är inte bara vi som får växa. Det får också den kristna gemenskapen göra, där målet är att alla ska känna till och erkänna att Jesus är den som Gud

har sänt. Det är därför som det i Jesu förbön för oss också finns detta missionerande perspektiv.

Att vara kristen idag kräver ett ställningstagande. Det kristna livet utmanar oss, likaväl som dem på Jesu tid och dem som var med när Johannes skrev sitt evangelium, att våga fungera som en motvikt mot det och dem som berövar verkligt och sant liv.

Att våga stå emot det som i vår samtidskultur kränker människors liv och frihet. Att stå emot det som fördumma och förgör till förmån för det som är kärleksfullt och gott.

Det finns så mycket i vår tid som är negativt och sårigt.

Jesu löfte i bönen är att när vi lever i enhet ”blir de fullmogna och bevisar för den gudlösa världen att du har sänt mig och älskar dem så som du har älskat mig”.

Låt mig sluta med att berätta om en erfarenhet från i somras som påminde och utmanade mig.

Jag var några dagar på SPA och fick olika behandlingar. Särskilt tyckte jag mycket om en massör som jag träffade några gånger. Hans massage av mina skuldror och nacke var så välgörande, han hade så varma, goda och helande händer som kom åt mina ömma punkter.

Ännu när jag kom hem kunde jag känna av hans händer och plötsligt en dag blev jag påmind om att just så här är det när Jesus berör oss och lägger sina händer på våra ömma punkter så att vi kan bli helade. Han berör oss, visst kan det ömma när vi blir berörda, men det är också helande.

Idag, utifrån bibelberättelsen, tänker jag att en del av vårt missionsuppdrag, när vi berättar om Jesus och Gud för våra medmänniskor är att, oftast kanske bildligt men ibland verkligt, lägga händerna på våra medmänniskors ömma punkter, för att de (världen) ska tro och förstå att Gud har sänt Jesus och älskar dem så som han älskade sin egen son.

Vi får vara övertygade om att Jesus lägger sina händer på våra, på församlingens och kyrkans i hela världens ömma punkter till helande.